

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCLI. ad annum CCCCLXXV.

Parisiis, 1644

VII. Epistola Eivsdem Leonis Papæ Ad Pvlcheriam Avgvstam. Leo
episcopus Pulcheriæ Augustæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14887

EPISTOLA EIVSDEM LEONIS PAPÆ
AD PVLCHERIAM AVGVSTAM.*Leo episcopus Pulcheriæ Augustæ.**Int. 3.**Phil. 2.*

SANCTIS & Deo placitis clementiæ vestræ studiis defensionem contra hæreticos catholicam fidem, & vniuersæ ecclesiæ redditam pacem, ineffabiliter cum vestra pietate gaudemus, gratias agentes misericordiæ omnipotentis Dei, quod exceptis his qui magis dilexerunt tenebras quam lucem, neminem passus est euangelica veritate fraudari, vt absterfa erroris caligine, in omnium cordibus purissimum lumen oriretur, nec de infirmis quorundam animis tenebrosus ille exultaret inimicus; quem non solum hi qui illæsi steterant, sed etiam quos fecerat nutare, superauerunt; vt errore abolito, per totum mundum fides vera regnaret, & omnis lingua confiteatur, quoniam Dominus Iesus Christus in gloria est Dei patris. Confirmato autem in vnitæte euangelii vniuerso mundo, & in eodem sensu directis cordibus omnium sacerdotum, optimum fuerat, supra illa, propter quæ sancta est Synodus congregata, & quæ secundum pietatis vestræ studium probabili sunt sine conclusa, nihil quod tanto bono contrarium esset, inferri: nec per occasionem episcopalis Concilii, id in commune appeti, quod non licuit concupisci. Frater enim & coepiscopus meus Anatolius parum considerauit, quanto pietatis vestræ beneficio, & mei fauoris assensu Constantinopolitanæ ecclesiæ sacerdotium fuerit consecutus: & non tam de adeptis gauisus, quã de immodicis appetendis supra mensuram sui honoris accensus est, credens huic tam intemperanti cupiditati posse prodesse, quod ei quorundam consensum præbuisse dicitur extorta subscriptio; cum tam destruendis mox conatibus contradictio fratrum & coepiscoporum meorum vicem meam agentium, fideliter & laudabiliter obuiaret. Quoniam contra statuta paternorum Canonum, quæ ante longissimæ ætatis annos in vrbe Nicæna spiritualibus sunt fundata decretis, nihil cuiquam audere conceditur; ita vt si quis diuersum aliquid decernere velit, se potius minuat, quam illa corrumpat: quæ si, vt oportet, a cunctis pontificibus

ANNO
CHRIST
451.

intemerata seruentur, per vniuersas ecclesias tranquilla erit pax & firma concordia, nullæ de mensuris harum diffensiones, nullæ de ordinationibus lites, nullæ de priuilegiis ambiguitates, nulla erunt de alieni vsurpatione certamina; sed ea quæ iure caritatis rationabilis est, & morum & officiorum seruabitur vnanimitas: & ille vere erit magnus, qui fuerit totius ambitionis alienus, dicente Domino: *Quicumque voluerit inter vos maior fieri, sit vester minister: & quicumque voluerit inter vos primus esse, erit vester seruus. Sicut filius hominis non venit ministrari, sed ministrare.* Et tamen hæc illis tunc insinuabantur, qui de pulillo volebant crescere, & de infimis ad summa transire. Constantinopolitanæ vero præfuli ecclesiæ (quæ amplius quam assecutus est concupiscit) quid illi satisfaciet, si tantæ vrbs magnificentia & claritudo non sufficit? Superbum nimis est & immoderatum, vltra fines proprios tendere, & antiquitate calcata, alienum ius velle præripere, atque vt vnus crescat dignitas, tot metropolitanorum impugnare primatus, quietisque prouinciis, & olim sanctæ Synodi Nicænæ moderatione dispositis, bellum nouæ perturbationis inferre; atque vt venerabilium patrum decreta soluantur, quorumdam episcoporum proferre cōsensum, cui tot annorum series negauit effectum. Nam sexagesimus fere annus huius iactantiæ esse iactatur, quæ se prædictus episcopus æstimat adiuuari, frustra cupiens id sibi prodesse, quod etiam si quisquam ausus est velle, nullus tamen potuit obtinere. Agnoscat cui successit viro: & repulso omni spiritu elationis, Flauiani modestiam, Flauiani humilitatem, quæ illum vsque ad confessoris gloriam prouexit, imitetur. Cuius si velit splendere virtutibus, laudabilis erit, & in omni loco plurimum dilectionis acquireret, non ambiendo humana, sed promerendo diuina. Hæc autem obseruantia, vniuscuiusque illi animum spondet copulandum, & eam apostolicæ sedis dilectionem, quam Constantinopolitanæ ecclesiæ semper impendimus, nulla mobilitate violandam: quia si interdum immoderati præfules aliquas incidunt culpas, ecclesiarum tamen Christi integra gratia perseuerat. Consensiones vero episcoporum, sanctorum Canonum apud Nicæam conditorum regulis repugnantes, vnita nobiscum vestra

fidei pietate, in irritum mittimus, & per auctoritatem beati Petri apostoli, generali prorsus definitione cassamus; in omnibus ecclesiasticis his legibus obsequentes, quas ad pacificationem omnium sacerdotum per trecentos decem & octo antistites Spiritus sanctus instituit: ita ut etiam si multo plures aliud quam illi statuere, decernerent, in nulla reuerentia sit habendum, quidquid fuerit a prædictorum constitutione diuersum. Prolixitatem itaque epistolæ meæ, qua necesse habui explicare quid sentiam, rogo ut per fratrem & coepiscopum meum Lucianum, qui, quantum in ipso est, sollicitudinem susceptæ legationis est fideliter executus, & per filium meum Basilium diaconum, pietas vestra dignanter accipiat. Et quia moris vestri est, pro pace & vnitatem ecclesiæ laborare, fratrem meum Anatolium episcopum ex vestra insinuatione dilectum, salubriter in his quæ ipsi profutura sunt, continete; ut gloria clementiæ vestræ sicut magnificatur de fide reparata, ita prædicetur de ambitione cōpressa. Data xi. Kal. Iunii, Herculano viro clarissimo consule.

VIII.

Exemplare epistolæ scriptæ ab imperatore Marciano Alexandrinis monachis, per Ioannem decurionem.

IN nullo quolibet modo delinquere, proprium est Dei omnium, Dominiq; cunctorum: sapientium autem virorum est, quando, cum sint homines, est eis impossibile non peccare, ut dum peccauerint, repente poenitentiam agant, ut poenitendo vitia corrigant. Nam permanere in peccatis, & in eis exerceri, & festinare malo malum accumulare, omnino malignum & valde vesanum est. Quod aliquos Alexandriam, eique vrbi vicina loca habitantes reuerendissimos monachos passos esse cognouimus: & credentes non per simplicitatem morum hoc eos pertrulisse,

Ανήτυπον θεῶν γραμμάτων τῆς δι-
εσάτου βασιλέως Μαρκιανῶς,
πεμφθέντων τοῖς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
μονάζουσιν.

Το μηδὲν μηδαμῶς ἀμδρτεῖν ἰδὼν
ὑπάρχει τῆς τῆς ὅλων θεοῦ καὶ
θεοῦ. τῆς δὲ σωεπιῶν ὅστιν αἰ-
δρῶν, ἐπειπὶ ἀνδραγαθίας ὄντας οὐχ οἶόν
τε μὴ πῆσαι, τὸ ἀμδρτήσαντας αὐτίκα
μεταμελείδαι, καὶ διορδοδαί τῆ με-
ταμελεία τὰ σφάλματα. τὸ δὲ τῆ
μδρτεν τοῖς πῆσαι, καὶ τούτοις ἐπα-
γωνίξεται, καὶ ασοῦδαξιν κακῶ τὸ κα-
κὸν τῆστωρβλεν, παμπονήρου ἰνὸς καὶ
λίδου ὀξερηκὸς ὅστιν. ὅπῃ ἴνας τῆς
τῆ Ἀλεξανδρείαν, καὶ πῶς αὐτίκω οἰκου-
πων ὀλαβῶν μοναχῶν πῆσαι, μα-
δόντες, καὶ νοήσαντες, μὴ δὲ ἀπλοστὰ
ἔστων τῆ το αὐτῶν ἔσπομεδμκέναι,

*ca defen-
dere,